

време на време долу въ ливадата.

Тогавя всички хукнаха нататъкъ. И когато пристигнаха тамъ, до единъ ахнаха отъ радостъ.

На тревата, до биволицата, лежеше малко биволче и ги гледаше кротко съ голъмитъ си свѣтли очи, каточели от-

давна ги познаваше до единъ. Тъ приближиха любопитно къмъ него, но се отдръпнаха, защото биволицата се завъртѣ и ги изгледа сърдито. Биволчето бѣше още влажно, на челото му имаше бѣло петно. Бѣли бѣха и заднитъ му крака докъмъ колѣнетъ, сякашъ бѣше обуто съ току-що изпрани навуца. Биволицата го гледаше мило и го лижеше полекичка съ дългия си езикъ.

Магарето стоеше настрана, недоволно и посърнало. То стоя така известно време, после завъртѣ радостно опашка, вирна дългитъ си уши и тръгна къмъ биволицата. Но биволицата не го посрещна като другъ пътъ. Тя се наежи сърдито, завъртѣ се насамъ, завъртѣ се нататъкъ, като искаше да заварди рожбата си отъ всички страни, изсумтѣ заплашително, и като разбра, че магарето не иска да се върне, тя се спусна и съ всички сили го блъсна по задницата. То избѣга уплашено, погледна въ недоумение черната лъскава купчинка, която лежеше спокойно на зелената трева, и, като се наведе, започна да пасе неохотно.

Георги Караславовъ